

Oláh András

avarragyogás

egymástól kartávolságnyira bandukolunk a téren
valami huzatmentes zugot keresünk
padot amit még nem lakott be senki
talányok igazítják utunkat
meg a tegnapiokból elótápaszkodó emlékek
amikor még nem akartunk kilépni egymás jelenéből
s meztelenül elnyúlva hevertünk az ágyon
nem törődve beszivárgó zümmögéssel
a szomszédban fűnyíró dolgozott
de bennünk új vágy lobbant
és tikkadt testeden ismét forrásra lelt az ajkam
hogyan aztán hideg pezsgőt szürcsöljünk
a hirtelen támadt eperhabos csöndben...
de ez most másfajta csönd...
hideg reménytelenség karikázik át a téren
biztonságodba húzódnék
köröttünk a mást-akarás sejtjei nőnek
s bár még emlékszem a belőled
sugárzó melegségre s az illatodra
emlékszem a tegnappá feketült mára
ám a föltámadó szél messze sodorja a fák levelét
s már csak szétdobált álmok hevernek a téren
rettenetes avarragyogásban

félszegen

ha nyílik az ajtó tudom hogy te vagy
hajad most is szalmasárga
arcodon ideges csönd borong
engem mégis vágó lüktetés sodor
mint amikor vetkőztetni kezdted a stégen
a víz hideg volt de minket más didergetett
egymásba kapaszkodtunk mohón
hullámszórt a parti fövény
felbomlott lassan a test
s lettünk fű illatában heverő
suttogás a felhőket hámló ég alatt...
telefon csörren – összeresszenek –
az idő kifutott alólunk
feltáruznak a sértett tegnapiok tömegsírhajai
s hóhérom leszel – kivégzőosztagom